

Za. 28 sept. '24, 1e WC, de Vecht

De eerste wedstrijd(en) van de Wintercompetitie vindt altijd plaats in de Vecht. Een prachtig water om aan te zitten, met niet al te veel scheepvaart, een beetje stroming op de brede stukken en een mooi witvisbestand, al wil dat nog niet zeggen dat je ze ook vangt....

Het weer zou wisselend gaan worden, onberekenbaar en herfstachtig!

Regenpak en paraplu waren nodig vandaag.

De zon zou afgewisseld worden met heftige wind en flinke buien, mogelijk zelfs vergezeld van onweer.

Ik was voorbereid.

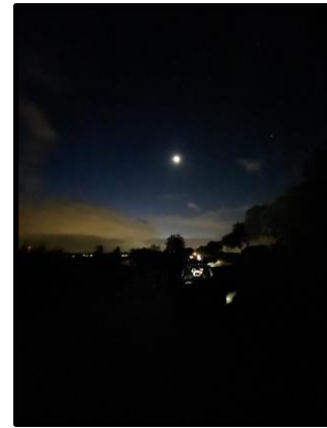
Dit jaar verzamelden we niet bij 'de Generaal' in Baarn, maar reden direct

naar de parkeerplaats aan het Hilversums Kanaal. We zouden er vanaf 6:30 uur verzamelen, betalen en loten. Pikdonker was het nog met een heel flauw schijnend maantje. Iedereen was in een goede stemming en had zin om te vissen.

We misten John en Wesley. Zij zullen er volgende keer vast wel bij zijn.

Ik trok nummertje 7 en vertrok toen het mijn beurt was.

Begin van deze week had ik al een keer met Gerrit in de Vecht gevist en een 60-tal voorns/blei/brasems gevangen. Mogelijk zou dat vandaag weer gebeuren, maar, dat bleef spannend natuurlijk.

Ik reed achter de 'eerste nummertjes' aan en zag dat de door mij gewenste plek bezet was. Jammer, maar er is altijd een plekje elders en deze keer niet ver uit de buurt. Parkeren kan langs de Vecht wel lastig zijn qua ruimte, maar ook soms doordat bewoners het niet willen, omdat het blijkbaar hun grond is o.i.d.

In de berm stond mijn voiture echter prima en het visplekje was aan de overkant van het weggetje, lekker dichtbij.

Zo snel mogelijk beginnen is wat ik wilde. Alles dus snel uitladen, uitpakken en klaarmaken, maar wel met beleid, doelgericht en nauwkeurig. Ook mijn paraplu kreeg al vast een plekje in de standaard.

Gerrit heeft ook een mooie stek gevonden, zoals te zien is op de foto. Hij zat dicht bij Erik in de buurt, wat mijn geluk zou worden....

Inmiddels was ik volledig geïnstalleerd, zo dacht ik, en ik begon te cuppen. Het water was als een spiegel, de zon scheen en ik beaasde mijn haakje met 2 maden en een caster om direct te proberen een grotere vis te vangen, met een 1-grams dobbertje als indicator en op 9,5 m. Het dobbertje stond net en ging direct onder...., dat begon goed! Het was meteen een flinke voorn die ik schepte. Ik pakte het dier

voorzichtig beet en de schrik sloeg toe.....mijn stress dus ook!!! Want, waar was mijn leefnet????!!! Oh nee, vergeten, lag nog thuis!!! Mijn brein schoot in de 'hoe-los-ik-dit-op' modus. Mijn telefoon, waar was mijn telefoon, ik moet bellen en rondvragen. John had nog een kuip, maar ja, ging mogelijk nog verkassen... Gerrit had geen 2e leefnet, Marinus en Arie ook niet, Gert nam niet op, Eric had geen mobiele telefoon volgens mij. Ik liep ondertussen naar John toe en vroeg hem toch om de kuip te mogen lenen. Hij stemde toe. Toffe daad, John!

Ik vulde de ton, wat een hele klus was, aan de steile kant. Mijn aastas rolde ook nog in het water, wat een ramp. Snel het schepnet en graaien maar...!!! Het was één grote,

ongecontroleerde chaos. Wèg beleid en nauwkeurigheid...

Maar, redding was nabij....

Vanuit het niets verscheen er een zwart autootje met een lachende kerel er in: 'Kijk eens jongen, voor een goede vriend!' Zijn hand reikte me een plastic hoes met daarin eenLEEFNET!!!

Het was Gerrit, die het extra net van Erik kwam brengen.

Ongelooflijk toch, wonderen bestaan...!!!

Ik, natuurlijk zo blij als een kind, keek weer op, maar het autootje was al weer vertrokken, want geen tijd te verliezen.

Dat gold ook voor mij. Snel het net in het water, maar dat lukte helemaal niet. Het was nooit gebruikt en bleef drijven..!! Weer

ging mijn brein in de oplos-stand. Natuurlijk, een steen erin en ik hup de steile wal af en de plomp in. Al tastend vond ik een stuk steen tussen het puin. Hup het net in. Prachtig, dat hielp.

De voorn die ik gevangen had en bewaarde in het schepnet, dat in het water hing, werd voorzichtig verhuisd naar zijn grotere onderkomen. De teller stond op 1.

Snel alle natte rommel opruimen en gevallen aasbakken ordenen. Direct ook verder vissen.

Gelukkig, de vis zwom er nog, na al die herrie op de kant en in het water. Ik cupte eerst nog maar wat los aas bij.

Bezig houden die vis en gerust stellen.

Dat lukte. Aanvankelijk ving ik achter elkaar allemaal kleintjes. Als dat maar ging stoppen.

Gert belde. Ik vertelde hem het verhaal van het leefnet

en bedankte hem voor het terugbellen. Hij had er trouwens al 7 op de teller....

Geen paniek, die was al achter de rug, nu was het vissen geblazen.

Ik begon van alles te vangen: blankvoorn, baars, grondel, blei en brasem. Af en toe viel het wat stil, maar ook ná 10:00 uur bleven de beten niet uit, terwijl de Vecht daar wel om bekend staat bij ons.

Ondertussen deed het weer haar werk. Wat een buien zeg! De lucht was af en toe gitzwart en ontladde zich ineens door bakken water naar beneden te storten, vergezeld van enorme windstoten. Sommigen van ons hingen alleen nog aan hun paraplu, vissen was onmogelijk geworden.

Zo snel als de buien losbarstten, zo snel konden ze ook weer ophouden.

De zon bleef ook tussendoor maar schijnen en dat leverde mooie plaatjes op.

Toen ik een tijd lang nog maar af en toe beet kreeg en ook nog kleine vis ving, besloot ik maar eens te peilen. Oei, veel te ondiep uitgepeild. Mijn dobbertje was verschoven door het aanslaan. Een te slap rubbertje om de steel. Weer op de juiste diept ving ik onmiddellijk de juiste maat vis. Hoeveel maatse vis had ik hierdoor inmiddels gemist? Beginnersfout, beter opletten dus; peilen moet af en toe! Thuis direct het rubbertje vervangen, ook slim.

Eerst maar eens op de klok kijken. Zo, het was al 11:30 uur. De ochtend was voorbij gevlogen, vast door alle missers die ik gemaakt had, maar ook doordat ik lekker bezig was geweest met vissen!

Ik cupte nog een balletje voer en besloot er een lekker half uurtje hengelen van te maken. Dat lukte wonderwel, want de beten bleven niet uit. Helaas ook nu weer regelmatig klein spul, maar ook een paar scheppers. Mijn tellertje tikte er toch nog een paar bij. Om 12:00 uur stond de teller op 51, als ik tenminste goed geteld had. Een indicatie was het allicht!

John en Erwin zaten verderop en ze reden ook met elkaar mee. Het begon weer te plenzen toen John zich opmaakte om mijn vis te meten. Ik trok het leefnet uit het water en de heren waren verrast; 'wat een vis!' Ze hadden zelf minder gevangen, zo bleek.... Een grote verrassing voor mij. Dat had ik nou echt niet gedacht.

Terug op de verzamelplaats werd er nog druk nagepraat en net zo druk geproost.

De telling wees uit dat Gerrit derde was geworden, Gert tweede en dat ik zelfs eerste. Daarvoor moet ik Gerrit, Erik, maar ook John bedanken. Hopelijk gaan ze een volgende keer geen 'nee' zeggen als ik iets kom lenen!

Het was een gedenkwaardige ochtend geworden. Hopelijk wordt de volgende wedstrijd in de Vecht wat minder hectisch in de uitvoering en wat het weer betreft.

Door *Harry Snoekbaars*